

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Sędziowie: SO Dariusz Kawula (spr.)

SO Sławomir Olejnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale Macieja Nowaka prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r.

sprawy nieletniego **K. M.** o czyn karalny z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę nieletniego

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 12 września 2014 roku, sygn. akt. IV R Nkd 346/14

1. utrzymuje zaskarżone postanowienie w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Urszuli Nowaczyk kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej z urzędu świadczonej w postępowaniu odwoławczym na rzecz nieletniego K. M.,
3. zwalnia nieletniego i jego rodziców od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości.

Sławomir Olejnik Anna Judejko Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

Nieletni K. M. **stanął pod zarzutem popełnienia czynu karalnego:**

- **z art. 280 § 1 k.k.** przez to, że w dniu 13 stycznia 2011r. w P. przy ul. (...), poprzez uderzanie głową w twarz, kopanie kolanami, uderzenie pięścią w twarz Ł. M. doprowadził go do stanu bezbronności, po czym dokonał kradzieży słuchawek do telefonu komórkowego wartości 20 zł

Postanowieniem z dnia 12 września 2014r., w sprawie I. N. 346/14, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

I. ustalił, że **nieletni K. M. dopuścił się popełnienia czynu karalnego z art. 217 § 1 k.k.** w ten sposób, że w dniu 13 stycznia 2011r.

w P. przy ul. (...), poprzez uderzanie głową w twarz, kopanie kolanami, uderzenie pięścią w twarz Ł. M. naruszył jego nietykalność cielesną,

II. na zasadzie art. 55 § 1 upn oraz art. 6 pkt 5 upn orzekł o zastosowaniu wobec nieletniego K. M. nadzoru kuratora,

III. na podstawie art. 32 § 1 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich odstąpił od obciążenia nieletniego i jego rodziców kosztami postępowania;

IV. na podstawie, § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.) przyznał ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, na rzecz obrońcy z urzędu nieletniego - adw. Urszuli Nowaczyk – Kancelaria Adwokacka w Poznaniu os. Bolesława Chrobrego 17/185 kwotę 1 033,20 (w tym Vat) tytułem wynagrodzenia za udzielenie nieletniemu pomocy prawnej z urzędu.

Przedmiotowe postanowienie zaskarżył **apelacją obrońca nieletniego K. M.**, kwestionując je w części, tj. w zakresie pkt 2 - orzeczenia o zastosowaniu wobec nieletniego nadzoru kuratora, zarzucając mu:

- rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonego środka wychowawczego w stosunku do stopnia zawinienia, motywacji i sposobu zachowania się nieletniego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, a zwłaszcza młodego wieku, sposobu życia przed dopuszczeniem się czynu karalnego oraz jego postawy w trakcie prowadzonego postępowania.

W konsekwencji podniesionych zarzutów, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej orzeczonego środka wychowawczego poprzez orzeczenie w jego miejsce innego środka wychowawczego w postaci upomnienia

lub przeproszenia pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W ocenie Sądu Odwoławczego złożony w niniejszej sprawie środek odwoławczy okazał się niezasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając na uwadze zarzut apelacyjny kwestionujący rozstrzygnięcie Sądu I instancji o zastosowanym wobec nieletniego K. M. nadzoru kuratora, Sąd odwoławczy nie dopatrył się obrazy prawa w procesie orzekania o środku wychowawczym wobec nieletniego. Przede wszystkim należy podkreślić, że przy jego doborze i wymiarze należycie kierował się Sąd I instancji dyrektywami określonymi w art. 2 i art. 3 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, tj. dobrem nieletniego, dążąc do osiągnięcia korzystnych zmian w jego osobowości i zachowaniu, przy uwzględnieniu interesu społecznego, a także mając na uwadze osobowość, wiek, stan zdrowia, stopień rozwoju, cechy charakteru i środowisko wychowawcze.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że w realiach niniejszej sprawy nadzór kuratora nie spełni właściwie funkcji wychowawczych. Jak wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd I instancji na podstawie wywiadu kuratora sądowego (prowadzonego w ramach nadzoru tymczasowego) z dnia 12.05.2014r., nadzór ten w ocenie matki nieletniego pozytywnie wpływa na poczynania syna. Często po rozmowach kuratora z K. widać poprawę w jego zachowaniu. Z relacji matki małoletniego wynika, iż ma obecnie dobry kontakt z synem, choć był wcześniej czas, że ich relacje nie były najlepsze, dochodziło do kłótni i wywisk. Obecnie sytuacja uspokoiła się, a nieletni stara się pomagać matce chociażby w zakresie prac domowych. Za trafnością wyboru środka wychowawczego przemawia również opinia kuratora, zdaniem którego współpraca z nieletnim jest poprawna, a sam nieletni jest w jakimś stopniu zagubiony w otaczającej go rzeczywistości, nie do końca wie, czego chce od życia i jakie poczynić kroki ku jego poprawie, brak mu dużego autorytetu, który mógłby wpłynąć na jego poczynania. W odróżnieniu od opinii apelującego w ocenie sądu odwoławczego wnioski nieletniego co do potrzeby przyznania mu nadzoru kuratora, który jak sam twierdzi wiele wniósł do jego życia zasługuje

na uwzględnienie. Pełna akceptacja przez nieletniego zastosowanego środka wychowawczego rokuje na dobrą współpracę z kuratorem sądowym i daje szansę pozytywnego oddziaływania na jego zachowanie jak również korygowania i kształtowania właściwej postawy moralnej nieletniego.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska wyrażonego przez apelującego jakoby zastosowanie środka wychowawczego w postaci nadzoru kuratora miałyby mieć negatywny wydźwięk w środowisku nieletniego. Zdaniem sądu na społeczny odbiór nieletniego istotne przełożenie będzie miało jego zachowanie i to jak funkcjonuje w społeczeństwie i lokalnym środowisku, a udział kuratora jako osoby, której działania zmierzają do korygowania negatywnych zachowań i wdrażania zachowań społecznie akceptowanych, prospołecznych, cechujących się empatią, poszanowaniem wartości obowiązujących i pożądanych w społeczeństwie (uczciwości, samodzielności, własności, rzetelności), kompetencji zawodowych, umiejętności pokonywania przeciwności życiowych, aktywności obywatelskiej daje szansę nieletniemu na podjęcie trudu przeorientowania swojego życia w tym właśnie kierunku.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd odwoławczy nie miał żadnych wątpliwości odnośnie prawidłowości orzeczenia środka wychowawczego w stosunku do K. M.. W świetle zebranego materiału procesowego należy zgodzić się z poglądem, iż nieletni nie jest osobom zdemoralizowaną aczkolwiek środki wychowawcze wymienione w art. 6 w tym w pkt 5 upn mogą być stosowane wobec nieletnich, którzy przejawiają cechy demoralizacji, jak i tych nieletnich, którzy dopuścili się czynu karalnego. Jak sam apelujący zauważył zgodnie z treścią art. 54 § 1 kk wymierzając karę nieletniemu Sąd kieruje się przede wszystkim tym aby sprawcę wychować, a zatem wpłynąć pozytywnie na jego przyszłość .

Analizując zatem prawidłowość orzeczenia o środku wychowawczym orzecznym wobec nieletniego K. M., Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, iż wymierzony on został zgodnie z dyrektywami płynącymi z przepisów ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, z uwzględnieniem zarówno dobra nieletniego, jak i dając dużą szansę na resocjalizację.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych podstaw, aby zmienić zaskarżone postanowienie, w związku z czym utrzymał je w mocy, uznając jednocześnie wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną. W tym miejscu wyjaśnienia wymaga, iż apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k., przy czym zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy z oceną trafności uchybień, jakie zostały podniesione w środku odwoławczym (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek „Kodeks postępowania karnego”, tom II, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2004 r., str. 716 i n.). Jak wcześniej zaznaczono, obrońca nieletniego K. M. nie zawarł w złożonej apelacji żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Nadto, Sąd Okręgowy w pkt 2 wyroku, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), nieletniemu M. K., zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Urszuli Nowaczyk kwotę 516,60 zł brutto, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej nieletnim z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 32 § 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tj. Dz. U. z 2014r., poz. 382.), zwolniono nieletniego i jego rodziców od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za instancję odwoławczą w całości (pkt 3 wyroku).

Sławomir Olejnik Anna Judejko Dariusz Kawula